

¹²A keresztségben velem együtt voltatok eltemetve, és velem együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. ¹³Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülmételetlenségében, ővelem együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétünköt. ¹⁴Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. ¹⁵Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Testvéreim Isten kegyelmében!

Gyermekkorom egyik híres és kedvenc rajzfilme az Oroszlánkirály. Meg is kaptuk videokazettán és minden túlzás nélkül mondhatom, hogy több százszor láttuk. Van egy beszélgetés benne, amin azonban igen sokat gondolkodtam magamban gyerekként is. Az oroszlanok királya még a mese elején tanítgatja kisfiát és elmondja neki, hogy a hatalmuk addig terjed, ameddig a napfény megvilágítja a látóhatárt. A kisoroszlán rá is kérdez, hogy „és mi lesz az árnyékos helyekkel?”, mire az apja szigorúan kijelenti számára, hogy azok felett nincs hatalmuk. Valahogy azonban sosem volt világos, hogy miért? Mi akadályozza őket, a jó rend fenntartóit, hogy ott is érvényesítsék a békés nyugalmat?

Mai igeszakaszunk Pál apostol egy hosszabb gondolatfüzérének egy kis darabja. Elég összetett a textus, úgyhogy nem csatolok hozzá még több igeverset, hogy keretbe foglaljam, inkább összefoglalom a levél talán mondhatom, hogy fő kérdését: Meddig ér el Isten hatalma? Mire és hogyan terjed ki az életünkben Krisztus kegyelme?

Ahogy ma is, úgy a kolosséi gyülekezetben is felmerült a kérdés hol a határ a világi, emberi akarat és a megváltás szabadítása között? Személyes hitünkben, életünkben is gyakran küzdünk azzal, hogy hol húzzuk meg ebben a határokat? Istenre bízom az életem, de inkább csak egy pontig. Csak azt, amire úgyszólván ráhatásom. A világ globális problémáit, melyek egyértelműen nagyobbak nálam. A munkám gyümölcsét. Saját magam. A családom és szeretteimet. Te hol húzod meg a határt?

Mikor pedig rátekintek a saját akarásaimra, az „előbb én megpróbálom, aztán majd esetleg bevonom az Úristent is” hozzáállásra, akkor talán nem meglepő módon újra és újra hallom a gyermekkoromból bennem ragadt kérdést, mintegy önkritikaként: „és mi lesz az árnyékos helyekkel?”

Azt gondolom, és ebben például a kolossébeli gyülekezet is megerősít, hogy sokak életében van még ilyen Isten elől „árnyékos helyként” lezárt terület. De nem csak a jelenség kapcsolatában találhatunk közös pontokat, hanem az okokéban is. Ma is hajlamosak vagyunk annyira félni a világi trendektől és hatalmaktól, hogy mind fizikai, mind szellemi, mind pedig lelki értékeinket megpróbáljuk hihetetlen erővel magunkhoz szorítani és még csak eszünkbe se jut, hogy a mi erőnk mennyire véges. Ilyenkor egy ember erejében bízunk a sok akaratával szemben, pedig mennyivel biztosabb lenne a mindenható Isten erejében bízva, nála letenni mindezeket a küzdelmeinket! De a félelem elvakít.

Rátekintve a világra megállapítjuk, hogy habár sokan vagyunk keresztények és próbáljuk hűségesen hirdetni az evangéliumot, a világ mégsem változik meg. Vagy legalábbis nem Krisztus felé fordul, formálódik. A kolosséi gyülekezet is megfogalmazta a félelmet, mely alapigénk utolsó mondatából is kiderül. A fejedelemségek és világi hatalmasságok támadásait és ártó szándékát ők is jól ismerték: a zsidó vezetők, majd később a rómaiak üldözései nyomán. Ma is sok féleképpen történnek ilyen támadások.

Nem véletlen az, hogy a média rengeteg felületén heti szinten lehet hallani negatív eseteket a kereszténységgel kapcsolatban, de az egyházak munkájáról, szolgálatáról, vagy egyszerűen a keresztény hívők gondolatairól, értékeiről szinte semmit. Gondoljunk arra, hogy ma itt a felvilágosult és szabadságot hirdető nyugaton van olyan keresztény ember, akit a törvény előtt is meghurcolnak, mert a Szentírásból idézve válaszolt nyilvánosan. És ez még csak a békés együttélés helyszíne! Ott van például Nigéria, ahol a hét elején több mint 100 diákot raboltak el fegyveresek egy baptista bentlakásos iskolából, hogy nyomást gyakoroljanak, félelmet keltsenek.

Mielőtt tehát nagy nyugalommal mondanánk, hogy mi teljesen rábízunk magunkat az Úrra, hogy tőlünk távol áll a világi akarat miatti félelem, azelőtt gondoljuk végig aggodalmainkat és tetteinket!

Az Úrra hagyatkozni, benne bízni, azonban nem valami vallásos nihilt jelent. Pál üzenete, Krisztus tanítása, nem az, hogy túrnunk kell a világi hatalmaknak való kiszolgáltatottságot. Nem valamiféle túlélő gyakorlatra hív, amit valahogy végig kell szenvedni, szem becsukva, fül befogva, száját leragasztva. Nem úgy kell élnünk, mint mikor megpróbáltuk egy levegővel átúszni az egész medencét és reméltük, hogy majd átérve végre újra levegőhöz juthatunk. Így, ezzel az egy levegővel, nem jutunk át az Isten által kegyelmesen elkészített túlsó partra. Krisztussal kell úsznunk!

Ő folyamatosan lélegzethez juttat. Neki itt, a világi, emberi akarat és erők felett is hatalma van, nekünk pedig már most teljesen rá kellene hagyatkoznunk az életünk minden területén, de legfőképpen hitbizonyosságunk, a megváltás kapcsán. Ahogyan a népszerű magyar rockegyüttes a Tankcsapda egyik számában is megszólal a tanúság: „Ha nem hiszed el, hogy az élet tényleg örökké tart, Hiába úszol, belefulladás pedig ott van a másik part.”

Pál apostol alapigénkben a keresztségünkre irányítja figyelmünket a kérdés kapcsán: „A keresztségben vele együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétkünket”.

Krisztussal a keresztségünkben egybe szerkeszt minket Isten. Feltámaszt minket az új életre, megszabadít a bűnöktől és minden szorongásunktól, amit a világ kegyetlenségére tekintve érzünk az életünk, vagy éppen szeretteink élete miatt. Örkény István gondolatát felidézve mi is jól értjük: „a halál nem vitapartner”. Igen, számunkra nem az, mert mi tehetetlenek vagyunk vele szemben, el kell fogadjuk, fel kell dolgozzuk, nem tudunk mást tenni. Ugyanakkor azt az örömet is vallhatjuk, hogy Istennek viszont nincs szüksége vitára, alkudozásra se a halállal, se a bűnnel, se az emberi akarral. Az Ő akarata mindenható akarat, ahogyan Krisztus feltámasztásában végérvényesen ki is nyilvánította. Mi pedig hitvallásunkba és imánkba is belefoglaljuk ezt: „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké.”. Milyen jó lenne, ha valóban teljes szívünkkel vallanánk ezt és ezzel a bizalommal élénk egész életünket!

Vagy ahogyan Pál a Római levél 8. fejezetében írja: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Ez nem azt jelenti, hogy nincs bűn és világi csábítás, hanem, hogy nem az fog uralkodni rajtunk. Mi azért érezzük mégis a világi hatalmak erejét magunk felett olyan erősen meghatározónak, mert elengedtük annak a kezét, aki Ura ezeknek az erőknek is. De Krisztusban bűnbocsánatot kapunk, vagyis van lehetőségünk ismét ebbe a hatalomba, Isten kezébe belekapaszkodnunk.

Van lehetőségünk, de mi mégis sokszor megtorpanunk és gondolkodunk. Keressük a logikai bakikat, a kifogásokat. Mert nem értjük, vagy inkább nem merjük hinni. Hogyan tehetem le az életemet éppen annak a kezébe, aki ellen folyton ellenkezek és lázadok? Hogyan fordulhatok ahhoz oltalomért, kegyelemért, akit nap-nap után megbántok?

Egy első századi latin aforizmaköltő írja: „Az adós nem kedveli hitelezője küszöbét.” és valóban, még ha szépen, kegyesen is csomagoljuk be, valami ilyesmi, amiben gondolatainkban elakadunk.

A L'art pour l'art csapat egyik szerzeménye a „Hányszor lehet büntetlenül énekelni egy refrént” című dal, amelyben egy pár soros bevezető után csak ez a címadó sor ismétlődik újra és újra. Valami hasonló nem hagy nyugodni sokakat Isten bűnbocsátó kegyelme kapcsán. Hányszor lehet büntetlenül bűnbe esni?

Alapvetően két irányba szoktak elmenni a válaszadások e kapcsán. Az egyik az emberi igazságosság és logika. „Isten nem bocsáthat meg mindannyiszor, ahányszor nekem le kellene borulnom előtte bűnbánattal! Ez így nem igazságos, nem logikus!” A másik pedig a könnyűvé tett kegyelem útja. „Bármire van szabadságom, bármit megtehetek, ha kiderül, hogy rossz út volt majd legfeljebb bocsánatot kérek. Hiszen ismerjük a tanítást: ingyen kegyelemből.”

Természetesen ezek mindegyike tévút. Sarkítás és félreértelmezés. Haladjunk visszafelé: Nincs ingyen kegyelem!

Helyesbíték: nem volt ingyen a kegyelem. Isten Krisztust adta a keresztfára ezért kegyelemért. Nem büntetlenül énekeljük a refrént, csak volt valaki, Jézus Krisztus, aki elhordozta, elszenvedte a büntetést helyettünk.

És hol van ebben az igazság, a logikus eljárás? Egyedül a mi mennyei Atyánk kegyelmében keresendő a válasz. Mi nem tudjuk, vagy tudtuk volna kiegyenlíteni a Pál által is említett adóslevelet. Azt írta az apostol alapigénkben, hogy: „eltávolította azt az útból”. Mint egy nagy követ a sírbolt előtt. Mi képtelenek vagyunk halottként kilépni a sírunkból, azaz mi képtelenek vagyunk lerázni magunkról a bűnöket, a megkötöttségünket, hogy aztán a mi mennyei Atyánkhoz érkezhessünk. Ő azonban látja, tudja ezt az emberről és elénk jön, ahogyan a tékozló fiú elé az édesapja. Eltávolítja azt a hatalmas követ, az akadályt az útból. Akkor is, ha ismét mi tehetünk róla, és akkor is van hatalma és akarata rá, ha más erők görgették elénk.

Isten akarata, hogy hozzá kapcsolódjunk, hogy szabad utunk legyen. Amikor tehát a keresztségben a te Atyád kijelentette rólad, hogy az övé vagy, akkor ebbe a kegyelembe, ebbe az „eléd lépésbe” kapcsolt

bele téged is. Nem tett sérthetlenné, vagy tökéletessé, de vallást tett Ő is felőled, hogy Ő neked is utat készít magához.

Éljünk végre Isten szabadító akaratával és hatalmával! Merjünk élni az Ő kegyelmének biztonságában! Megtapasztaltad már és örömed van benne?

Ez remek, igazi ünnep! De ne üldögélj akkor tovább csöndben és kényelmesen se itt a templomban, se otthon! Ne felejtsd itt a padban ezt a mások felé indító örömhírt! Hogy Petőfi lendületével is megszólítsalak benneteket részben őt idézem most: „schonnai bitang ember, ki most ha kell” de nem halni, hanem élni nem mer! Ne zárd be magad újra és újra a félelmeid és a világi hatalmak fogságába! Krisztus megszabadított téged ezek terhétől! Mutasd meg a világban, hogy te a keresztségben biztosan tudod, hogy kihez, kinek a hatalma alá tartozol! Nem pénz, propagandisták, politikusok, vagy egy járvány akarata, illetve ereje alá, hanem csakis a mindenható egy Isten örök életre szabadító kegyelme alá. Mert, ahogyan az apostol is írta alapigénkben Ő Krisztusban diadalmaskodott mindenek felett.

Ezek alapján kérdezem most tőled is testvérem, ahogyan Pál is kérdezte a kolossébeli gyülekezetet: Mi lesz az árnyékos helyekkel? A te életedben meddig ér el Isten hatalma? Ámen